

Eksport

Erhverv

Plejehjem

Jordskælv

Nogle af vore mange spørgsmål var: Hvordan behandler burmeserne deres skov? Hvordan fælder de? Planter og plejer de nyt? Hvordan transporterer de træet og sidst, men ikke mindst, hvordan er kvaliteten, hvem opkøber og med hvilke formål? De fleste spørgsmål fandt vi ikke svar på?

Artisteri – losning af teaktræ

Følelserne var mange, da vi stod og så ud over udskebningspladsen.

Da jeg ved bygning af mine sejlbåde ofte har haft behov for teaktræ, havde jeg en nogenlunde fornemmelse af udbud – efterspørgsel – kvalitetsforskelle og priser. Jeg var overvældet – tømmeret her var fint – tilsyneladende Bang Kok teak, en træsort med en særlig varm glød, men som i Danmark er svær at opdrive. Træ, som man bare kasserede, men som jeg ville kunne have brugt, flød overalt. Onde tunger berettede, at japanerne havde opkøbt store skovområder og drev rovdrift med tunge entreprenørmaskiner. Man havde travlt, for med den eksisterende globale rovflugt kan man forudsige, at priserne på ædelt træ vil være på himmelflugt inden for få år. I Japan blev træet lagret i vandbassiner indtil gevinsten var maksimal. Træet skulle fremover anvendes til spisepinde.

Imponerende var håndteringen af tonstunge stammer. Vandbøflerne løftede og bar stammerne rundt stille og roligt uden skrål og skrig i deres eget sindige tempo. Ved hjælp af slidsker kunne de skubbe stammerne op på lastvogne selv i flere lag.

Bambus flækkes og flettes således at de kan anvendes som vægge i de primitive arbejderhytter, du kan se på foregående sider.

Velsagten en forløber for Vestens elementbyggeri.

Vi sad sammenkrøbne under ruftaget. For at få kontakt med de øvrige passagerer forevige jeg skønheden, som ses th. Hun var genert – blufærdig og de andre var ikke et sekund i tvivl om min betagelse af hende og morede sig over min måde at få hende til at posere på.

Pagoden ligger i ruiner efter jordskælv, af frygt for sammenstyrtninger har man afspærret området.

I landsbyen besøgte vi et plejehjem- og fandt – at det lignede de danske lige efter krigen. Store sale – tæt stuvet med senge og en lille kasse ved hver til personlige ejendele.

Køreturen denne dag var præget af let regn og tåge. På de snoede bjergveje listede vi af sted. Fremme skulle vi videre ad smattet sti i forholdsvis stejlt terræn. Hele vejen ned og op blev vi fulgt af mindre børn, som slæbte på termotasker med drinks (Colaer).

Jeg havde noget dårlig samvittighed over, at jeg ikke mæskede mig, så ungerne dog fik noget ud af deres indsats.

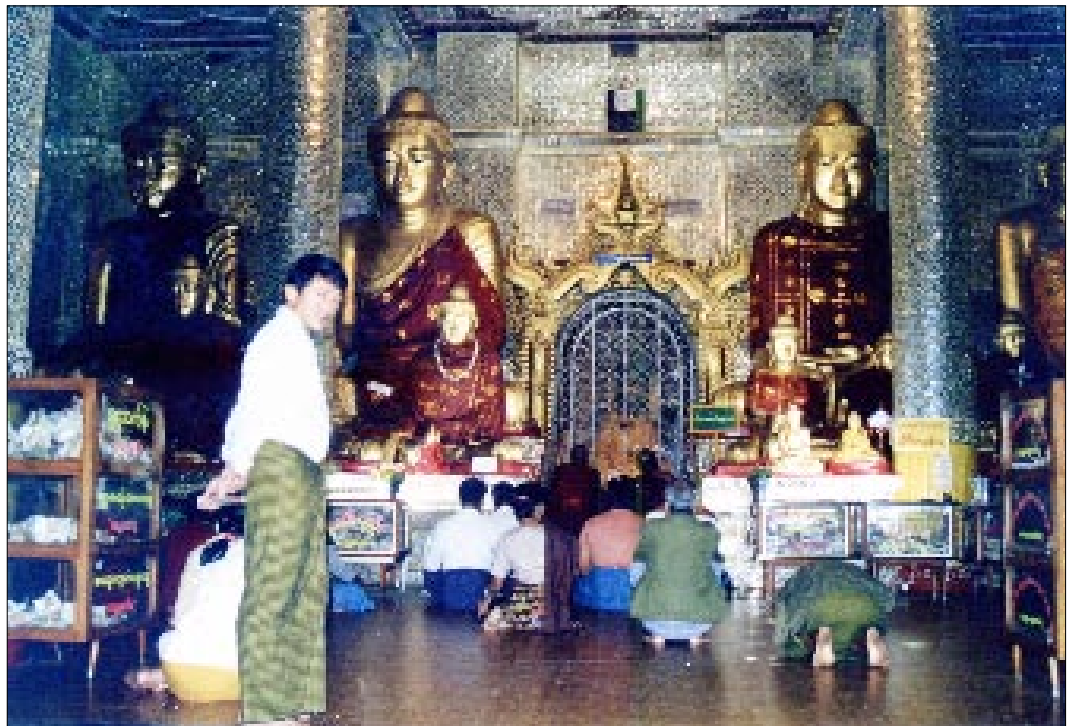
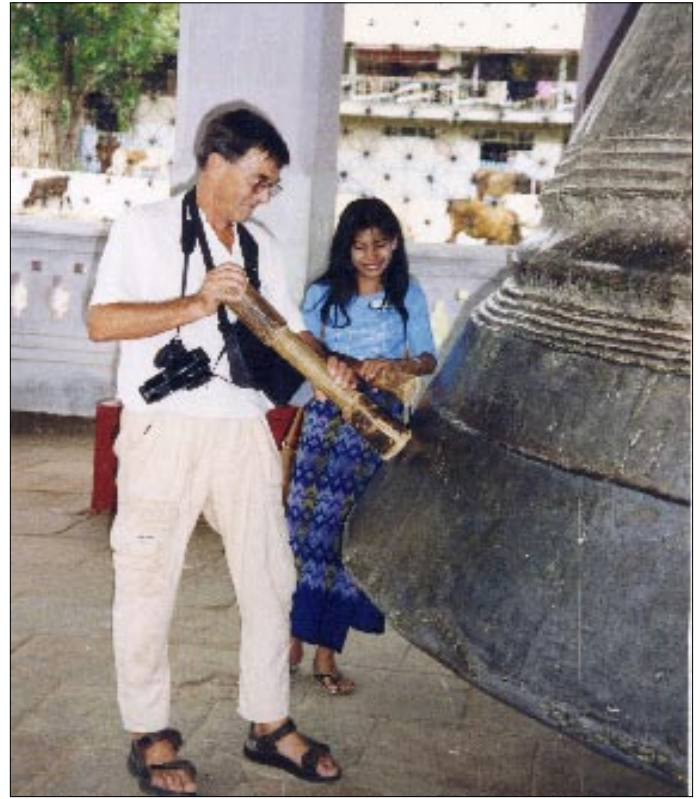
Vandet faldt i tre etager og en tæt tåge af vand satte sit præg på plantevækst og stupaen, som var overgroet af svamp og mug. Jeg vil gætte på, at her var stedet, hvor guiden druknede.

I begyndelsen så man sig godt for, når man bevægede sig rundt i pagoderne på bare tæer. Risikoen for at jogge i tyggegummi eller sligt ville være til stede i hjemlige himmelstrøg – ikke her, som det ses, var der nærmest en hær af frivillige, der sørgede for rengøringen.

Ro – afslappethed – vi når det nok – vi kommer hinanden ved – venlig imødekommethed – var fremherskende.

Måske værdier vi forlængst har sat overstyr til fordel for materiel vellevned.